

Australan trampem?!

Slyšela jsem od pravověrných trampů o tom, že trampem se může člověk stát snad jen v lůně matčině či snad někde po cestě, ale potom už nikdy. Prý i kdyby ti sudičky zalamovaly palec jak chtěly, už z tebe trampa nevymáčkne. Moje vrozená drzost mi dovoluje nesouhlasit, a to dokonce i s trampy, a navíc i s ortodoxními a myslím si, že trampa nedělá zelené oblečení a usárna, ale Tramp - to je něco uvnitř člověka, v jeho myšlení, chování, v jeho duši a srdci. Nekamenujte mě, prosím, nechci o tom dál polemizovat. Berte předchozí řádky jen jako úvod do problematiky, proč si myslím, že trampem se může stát i můj australský manžel. Je zvyklý cestovat a spát, kde se dá i nedá, má rád přírodu, na cestě nevyžaduje každý den studené pivo, teplou sprchu a žhavou postel. Ale trampung je přece jen endemit z české kotliny, takže k němu vede dlouhá výuková trasa.

První vysvětlování nastalo už v začátku našeho vztahu nad fotkama z vandrů. David se divil: „Proč všichni vypadáte, jako že jdete do války?“ I dostal přednášku o vzniku outdooru v Čechách, o používání přebyteků z různých válek a z různých armád, i tom, jak jsou v lese užitečné mimikry tj, že tě není vidět, hlavně tě nevidí zvěř a hajnej. To chápal a jenom řekl, že my Češi jsme opravdu vynalézaví. Následně, aby dokázal své pochopení nebo snad aby si mě získal, přinesl domů dva maskáče australské armády (okamžitě jsem zabrala ten s vyšší šarží), maskáčový klobouk a dokonce jeden slavnostní armádní klobouk, nádherný, ale tvrdák.

Při naší dovolené v Čechách ho čekal první potlachový oheň na českotřebovské Myšině. Celý den předtím jsem na něj valila pravidla a instrukce: co je Vlajka, co je posvátný oheň, co je malý oheň, nešmajdat do kruhu okolo ohně, zalamování palce (odpustila jsem mu disciplínu zalamování palce na čas, kterou kdysi týral můj brácha svoji manželku), přísný zákaz cokoliv hodit do velkého ohně, i kdyby předtím řekl stokrát „promiň Fredy“, v jeho případě „sorry Fredy“. Výslovnost „Ahoj“ je našťastí jednoduchá, protože neobsahuje „ř“ (taky se tohoto pozdravu držel celý zbytek dovolené a já jsem měla postarším spoluobčanům co vysvětlovat). Večer zvládl všechno, dokonce se samostatně naučil po každé písničce volat „Umííí!“ a neodradilo ho ani to, že občas volal sám. Všechno se mu líbilo, líbilo se mu chování lidí k přírodě, k ohni, k sobě navzájem (dodnes tvrdí, že trampí jsou v Čechách jediní lidé, kteří se na sebe usmívají). Protože mě kluci dojali k slzám tím, že mi dovolili zapalovat oheň, vrzla jsem Davidovi foťák, ať tu moji slávu zvěční. Druhý den jsem zjistila, že na každé fotce je sice půlka mě jak slzím (to už díky komínu, ve kterém jsem trčela), ale půlku fotky zabírá kamarád, který stál vedle Davida. Vyčítavě jsem manželovi říkala: „Proč sis neudělal krok dopředu, abych tam byla já celá a Franta vůbec?“ A David se nešťastným hlasem obhajoval: „Já myslel, že se nesmím hejbat, když hrajou tu hymnu.“ Nu co dělat, nezbyvalo než pochválit.

Letos ho čekala generálka - celoaustralský potlach československých trampů. Přiletěl můj brácha, takže jsme na postupující převýchovu Australana v trampa byli dva. Davidovi jsem vysvětlila, že na potlachovišti není záchod, že beru svoji zahradní lopatku a musí pokaždé jít daleko do buše, odehnat klokany, vyhrabat si díru, případně najít opuštěnou vombatí noru a do ní se vykadit. Jasně, že pak vše musí opět zamaskovat. I když jsme překonali pochybnosti, jestli pozná, že nehrabe tam, kde už hrabal někdo předtím, stejně mu to připadalo, jako největší překážka k tomu státí se trampem. Když jsme začali pakovat na cestu, nesměle se mě zeptal, jestli si může vzít toaletní papír. On už byl chudák z mých přednášek tak vyhoukaný, že plánoval, jak si mezi trampama bude muset utřít zadnici listím nebo šiškou s beruškou.

Na rozdíl od českého potlachového večera tentokrát trampoval poprvé několik dní a alespoň o trochu víc zase poznal, vo čom to je. Předtím se vždy divil: „Co tam na tom potlachu celý ty dny děláte? Přece nemůžete jen povídat a zpívat, jak ty říkáš.“ Když jsme byli na potlachu asi třetí den, přišel ke mně a svěřil se: „Já už jsem to pochopil. Chtěl jsem se jít podívat na místo, kde byl velký oheň a těch blbejch 100 metrů jsem šel dvě hodiny, protože jsem pořád s někým povídal.“ Naštěstí tam každý uměl anglicky a je pravda, že se všichni k mému trampskému elévovi chovali skvěle. Dokonce ani Pajda ho nechtěl zastrašit a poslal nám do Sněžných hor nádherné počasí. Taky držel mouchy a komáry někde doma ve stodole, protože nás nechali na pokoji, což je tady téměř mimořádná událost (z nepřeberného množství australských jedovatých a nebezpečných potvor vás

tady na vandru zaručeně budou přivádět k šílenství jen mouchy a komáři). Možná tomu dost napomohl fakt, že jsme na cestě první týden nemohli najít mýdlo, a když jsme našli mýdlo, tak jsme ztratili kartáčky na zuby. Možná také to, že moje a bráchovy české kuchařské zvyklosti trochu připomínaly použití chlóru v první světové válce - česnekový mrak po směru větru vyháněl vombaty z děr a pomalí koalové nezvykle rychle šplhali vysoko do korun eukalyptů.

Cestu z potlachu jsme si protáhli. Nasbírali jsme v Modrých horách řůru ryzců a dělali je na ohni v borovicovém lese, takže jsme si připadali jako v českém ráji to na pohled. S bráchou jsme si pochutnávali, ale David odmítal. Tak daleko jeho převýchova ještě nepokročila. Takticky tvrdil, že mně věří, ale houbám ne a že nás přece někdo musí pak odvézt do nemocnice. Ale přežili jsme, takže příště zblajzne i ty houby.

Hlavně mu, sím vás, tohle moje vyprávění nikdo nikdy nepřeložte nebo se přidá k mému bráchovi a dostanu i od něj přísný zákaz pořizovat jedovaté zápisky.

Zalamuje palec

Marta Pelda Pelikánová

PS. Psáno roku 2010. K dnešnímu datu 2019 už má za sebou David každoroční potlachy v Hnědých horách, dva celosvětáky (Kanada a Austrálie) a spoustu vandrů po klokaní zemi. Všechno si užívá, dokonce i chození do lesa s lopatou (tady tomu říkáme Krmení dinga, protože ten stejně v noci vyhrabe to, co my jsme ve dne zahrabali). Jen ty houby David pořád ještě nejí.

